

REP **ORTER**

16. maj 2017 | 16. letnik | 2. tisk

Milijarder Donald Trump: Slovenski zet, ki ne more biti tiho

Vahabiti na Jesenicah: Muslimanske skrajne imamo tudi v Sloveniji

Kandidat za predsednika SDS: Blaž Kavcič in Marjan Šarec

Pasje dirke v LDS

Kdo je favorit Milana Kučana za predsednika LDS in ali bo prišlo do združitve LDS z Zares

ANDREJ ŠIRCELJ, predsednik odbora za finance SDS: »Zaradi zavrnitve pokopališke reforme ne bo kolapsa državnih financ«

IRENA PREDI, sopranistka: »Zelo veliko je ljudi, ki v življenju redko, če sploh, opazijo klasično glasbo in so pripravljeni za marsikateri silek«

INTERVJU

Intervju: Janez Črnej (2.)

Spoštovani g. Selčan in družina! Zavajanje in netočnost mojega zapisa je relativno! Zakaj? Kot predsednik komisije Demosa v Celju, ki je skušala poleti 1990 evidentirati medvojna in povojna grobišča in medvojne in povojne izvensodne umore in morije v nekdanji občini Celje, nisem imel na razpolago nobenih dokumentov in zapisov, ampak samo pričevanja oseb, ki so se oglasile prostovoljno ali pa pisale anonimna pisma komisiji in pošiljala anonimna sporočila po telefonu. Ga. Štefka Šibanc pa me je prosila, če lahko poiščem grob njene sestre Dragice Šibanc, ki je bila umorjena nekje na Frankolovem. Za umor njene noseče sestre sem samo slišal, zato sem se napotil k njej, da njeno pričevanje zapišem.

Njeno pričevanje je bilo shrljivo in polno podatkov z imeni in priimki, usodne tragike umora njene sestre (tu je bilo prvič, med drugimi, omenjeno ime vašega očeta, in sicer trije so prišli v hišo, drugi so čakali zunaj).

Posebno zanimivo pa je pričevanje o doživljanju teharškega taborišča, saj je njihova družina bila med prvimi pripeljana tja. Bilo jih je prvih 13. Tudi pri tem je ga. Štefka Šibanc navajala veliko imen in priimkov sozapornic in stražarjev. (V Teharjah so na zelo zelo krut način umorili njihovega očeta). Med stražarji je navedla (že drugič) tudi ime in domači priimek vašega očeta – Lopatjekov Rudi.

Zaradi izčrpnega pričevanja o tragični usodi svoje družine in ker o tem ni bilo nikjer nobenih dokumentov, sem

zaprošil zgodovinarja dr. Milka Mikolo, da sva še enkrat obiskala go. Štefko Šibanc, da si je še on zapisal njena pričevanja. Njena usoda je zanimala tudi zgodovinarja in novinarja g. Iva Žajdelo, tudi z njim sem šel še enkrat h ge. Štefki Šibanc.

Na koncu sem vse svoje zapiske zbral v sestavek, ki sva ga z go. Štefko Šibanc nekega dne, še v nekdanji gostilni Zamorc, skupaj prebrala. Takrat sem jo vprašal, ali ostanejo zapisana tudi vsa imena. Strinjala se je z vsem, kar sem imel zapisano. To je bilo nato objavljeno v Demokraciji, št. 34, dne 21. 8. 2003.

Rad bi vam povedal, da sem tudi jaz poznal vašega očeta, saj je bil samo nekaj let starejši od mene, tako da sva se tikala. Kako sem si ga zapomnil?

Najprej po tem, da je med vojno hotel prestrašiti svojo mamo in očeta, torej vašo staro mamo in starega očeta. Svojo nedeljsko obleko je natlačil s slamo in jo na dvorišču pred hišo obesil na češnjo, ki je tam rasla. Prestrašena starša sta vpila »naš Rudi se je obesil«, dokler sosedi, ki so prihiteli na pomoč, niso ugotovili, da je v obleki samo slama.

Da je bil v partizanih, da so ga po koncu vojne enkrat zaradi nekih gospodarskih prestopkov zaprli (kar mi je sam razlagal) in da je zbiral stara olja po črpalkah s svojim malim kamionom. Že proti koncu njegovega življenja pa sem ga po dogovoru z njim obiskal pri vas doma v Stranica.

V Konjicah in Zrečah sem veliko zvedel o grobišču ob zidu straniškega pokopališča in domnevnem grobišču v straniškem rudniku premoga (v našem ga je imel Konjičan Hasenbichel) ter o domnevnem grobišču pod »štircem« istega rudnika, ob cesti Stranice-Vitanje.

Oboje je nasproti vaše sedanje domačije v Stranica. Zato sem očeta o tem spraševal, vendar mi je povedal, da o tem nič ne ve in da o tem ni ničesar slišal. Tako sva se poslovila.

Datum 31. 8. 1944, ki ga navajate, ko je šel vaš oče v izvidnico na Frankolovo, bo približno točen, kajti 27. 7. 1944 je bila tam racija gestapa. Takrat so zaprli moja starša in pet mojih sorodnikov. Takrat je moja teta Dana Šnabl videla vašega očeta na dvorišču. Jaz sem se kot osemletni fant skril na kozolcu.

Govorice ZB o vašem očetu na Frankolovem pa so take: vaš oče se je kot nedoletni partizan šel sam dvakrat javit (dezertiral) okupatorju, enkrat so ga hoteli ustreliti, tako da si je moral kopati jamo.

G. Daniel Selčan, kmalu potem ko je

izšel moj sestavek v Demokraciji, ste me klicali, češ da niste vedeli, kaj je počel vaš oče in ste bili jezni, da hodi na pogrebe borcev (pogreb konjiškega Pintarja).

Povedal sem vam, da je bil žrtev takratnega vojnega časa in zaveden od partizanov. To ste vzeli na znanje.

Razočarani pa boste nad arhivi Starega piskra, vsi so v Muzeju novejših zgodovine v Celju, vendar bodo rekli, da jih nimajo, čeprav je dr. Jera Vodusek - Starič v knjigi *Prevzem oblasti* zapisala, da je celjski gestapo predal partizanski oblasti dne 8. 5. 1945 vso dokumentacijo.

Na koncu vas prosim: če bi našli kakšne očetove zapiske iz časa, ko je bil v Knoju in stražar v taborišču Teharje, nam jih pošljite na moje ime na naslov Komisija vlade RS za izvajanje zakona o popravni krivic, Jesenkova 3, 1000 Ljubljana. Zelo vam bomo hvaležni.

Janez Črnej, Celje